

Dzīvei nekad

Dailes teātra aktieris GINTS ANDŽĀNS uz tikšanos atnāk labā noskaņojumā, priecīgs. «Jebkurā situācijā, kurā kaut kas nav iespējams, esmu radis meklēt citu ceļu. Darīt jebko citu, pilnveidot sevi, nevis sēdēt un gaidīt, kad atsāksies dzīve, kāda tā bija kādreiz,» tāds ir viņa dzīvošanas princips.

DĀVANA – EMOCIONĀLIE BRĪŽI

«Vakar kolektīvam bija iespēja redzēt jaunāko iestudējumu teātrī – *Degunradži*, ko veidoja ungāru radošā komanda ar viesrežisoru Ildiko Gāšpāru. Dailes teātra Lielajā zālē šāda stila izrādi neesmu redzējis,» atzīst Gints. «Tā bija kā svaiga gaisa malks. Tiešām pārsteidzoši labs iestudējums. Sēdi, skaties un esi sajūsmā. Pieļauj, ka būs skatītāji, kuri neko nesapratīs un prasīs: «Kur ir mūsu Dailes teātris?» Bet vairākums domās līdzīgi man, ka šis ir lielisks iestudējums.

Šobrīd tikai mums pašiem ir ekskluzīva iespēja redzēt iestudējumus, kas top teātrī. Vakar pēc izrādes aplausu laikā, kad kolēģi iznāca uz skatuves un mēs, kolēģi, kas bijām zālē, piecēlāmies kājās, skatos – Vita Vārpiņa raud... Vitas asaras bija liecinājums, cik tāda enerģijas apmaiņa aktierim ir nepieciešama. Viņu uz skatuves bija gandrīz vairāk, nekā mēs bijām zālē, bet tā tomēr ir iespēja spēlēt publikai. Dzīvās acis, kas veras pretī, tā cilvēciskā klātbūtne aktierim ir ļoti vajadzīga. Vitas reakcija arī mani izsauca emocionālo vilni, kas man atgādināja, ka mums skatītājus vajag vairāk, nekā skatītājiem mūs. To, kas notiek starp mums un skatītājiem, ne ar ko citu nevar aizvietot. Tā ir tā saucamā katarse, ko es varu salīdzināt ar emocijām, kādas guvu, piedaloties *Dziesmu* un *deju svētkos*, un tā laime man bijusi vairākkārt – gan kā dejojājam, gan kā kora dziedātājam.

Man ir jautāts, kādas sajūtas rodas, esot *Daugavas* stadionā starp dejojāju tūkstošiem, kad tribīnes

pilnas ar skatītājiem, un Mežaparka Lielajā estrādē, stāvot vēl lielāku tūkstošu vidū un redzot milzīgo klausītāju jūru. To nevar izstāstīt. Es nevaru šīs neraksturojamās sajūtas ietērt atbilstošos vārdos. Tiem, kas dejojām, dziedām un spēlējam, neviens neliek tur būt, neviens par to nemaksā. Mums tā ir nepieciešamība. Es kā latvietis pats izvēlos deju kolektīvā, dziedāt korī, pats izvēlos vakaros iet uz mēģinājumiem, lai reizi četros gados man būtu iespēja iziet *Daugavas* stadionā, stāvēt Mežaparka Lielajā estrādē, lai no cilvēkiem, kas ir ap mani un skatītājos, saņemtu to enerģiju un emocijas, kādas nekur citur nav rodamas. Tas ir tas, kādēļ mēs to darām.

Paldies Dievam, ka, pateicoties dejošanai, dziedāšanai un teātrim, šādu emocionāli piepildītu brīžu man ir bijis ļoti daudz. Nesen dzirdēju frāzi, kurai varu tikai piekrist: «Ja māksla skatītāju atstāj vienaldzīgu, tad māksla nomirst.» Tāpēc mums vajag gan tos, kuri, atnākot uz teātri, ir sajūsmā par izrādi, gan tos, kuriem tā nepatīk. Tādas izjūtas izrādes rada arī mums pašiem. Lai kādas būtu emocijas, tās man nekad nav vienaldzība, un spēcīgi emocionālie brīži ir kā dāvana. Man ļoti patīk šis darbs, un teātrī es esmu īstajā vietā.»

TICĒT UN SPĒLĒT

Gintam Dailes teātrī rit vienpadsmitā sezona, un viņa nospēlēto lomu saraksts jau ir gana garš. «2009. gada 11. aprīlī bija mans pirmais iznāciens uz Dailes teātra lielās skatuves,» atceras Gints. «Mana debija bija Māras

Zālītes un Ulda Marhileviča mūziklā *Priekules Ikars*. Es biju Ješka.»

Ginta debija tika pamanīta, par šo lomu viņš saņēma nomināciju *Spēlmaņu nakts* balvai *Gada jaunais skatuves mākslinieks*. «Pārejā no studijām uz teātri bija brīnišķīgi projekti, kuros piedalījās, – *Pulkvedis Pilāts*, *Kāzas*, *Idiots*, vēlāk *Ābels un Olga*, *Atvadas jūnijā*. Tur bija kaut kāda apstākļu sakritība un arī maģija. Tajās izrādēs es joprojām labprāt spēlētu,» saka Gints. «Novērtēju iespēju augt no lomas uz lomu un izbaudīt, kā tas ir – kļūt par aktieri, nevis iedomāties, ka, ienākot teātrī, esi jau aktieris. Nesen par šo tēmu man bija saruna ar Niklāvu Kurpnieku, kas ir mans teātra krustdēls. Runājām, ka karjeras sākumā savā lomu sarakstā ar lepnumu rakstām: talcinieks, kareivis, oficiants, saimnieks, bende..., kā tas ir bijis man. Ar laiku un pieredzi šos tēlus varam aizstāt ar prestižākiem. Ja esi nospēlējis lomu, kurai ir vārds, tev ir visas tiesības rakstīt to virs tās, kurai bijis tikai apzīmējums – talcinieks. Ja nospēlē pirmo kareivi, droši vari izsvītrot trešo kareivi, jo esi nonācis jau līmeni augstāk.

Ja, ienākot teātrī, uzreiz tiek iemests augstā plauktā, ir ļoti jāpiesargās, lai neiedomājies, ka esi zvaigzne, kas patiesībā neesi. Lai tas panākums nesašūpo cilvēka personību. Lai kā es domāju, ka, pabeidzot akadēmiju, esmu aktieris, visu zinu un nu tikai spēlēšu, laikam ejot sapratu, ka tās bija tikai manas iedomas. Profesiju apgūst, tikai darot, tuvumā redzot, kā strādā pieredzējušie kolēģi, un saprotot, kā viss notiek.

nav ne vainas

Aktieris sevi var pierādīt tikai un vienīgi ar darbu un talantu. Galvenokārt – ar darbu. Es uzskatu, ka tad talants vienmēr tiks pamanīts. Ja aktieris strādā, viņā ir darba spars un degsme, viņā redz potenciālu, tad viņam būs lomas. Un, ja viņš pats kā cilvēks ir lieliska personība, ar viņu gribēs strādāt, viņam būs darbs. Es zinu, kā vēl pirms studiju pabeigšanas ir būt talciniekam *Gaisa grābekļos* pie Kārļa Auškāpa un pēc vairākiem gadiem spēlēt Frankensteinu pie Lauras Grozas.»

2013./2014. gada sezonā Gints saņēma *Spēlmaņu nakts* balvu *Gada aktieris otrā plāna lomā* par lomām trīs iestudējumos – par Ediju *Izraidītajos*, Filipu *Šeipingā* un Laimi *Prezentācijā*. «Tajā gadā visi nominētie bija pelnījuši balvu. Visi bija spēcīgi, bet, atšķirībā no olimpiskajām spēlēm, kur zelta medaļu izcīna objektīvi labākais, mākslā vērtējums vienmēr ir subjektīvs. Tajā brīdī, kad saņem balvu, esi pagodināts, atzinība paceļ pašapziņu, bet tā nozīmē, ka jāturpina ticēt sev un strādāt, ar darbu pierādīt, ka esi šo balvu pelnījis.

Jaunos aktierus, kad viņi ienāk teātrī, vecākie aktieri dēvē par kapračiem. Tajā nozīmē, ka jaunie pārņems lomas, kuras līdz šim spēlējuši viņi. Jaunais būs atbilstošāks dēla lomai, bet pieredzējušais pakāpsies uz tēva lomu, un kā personībai tas būs vēl cienījamāk, talantīgi nospēlējot tēvu.

Manuprāt, tā ir atslēga – visam savs laiks, un tajā darīt to, ko vislabāk vari izdarīt, un meistarībā kāpt arvien augstāk.»

JĀUZTUR PSIHOLÓGISKĀ VESELĪBA

Saku Gintam – viņš rada iespaidu, ka ir dzīves veiksmnieks. «Jā, es daru to, ko man patīk darīt, un esmu piedzimis īstajā ģimenē vislabākajiem vecākiem. Mana mamma ir psihoterapeite un konsultējusi mums teātrī daudzas izrādes. Arī tādas, kurās es spēlēju, un tas ir ļoti vērtīgi, kad profesionāls cilvēks izveido izrādes tēlu personības struktūru analīzi, katram lugas personāžam iedod psiholoģisko raksturojumu. Mums tiek sniegtas atbildes, kāpēc šis personāžs tā rīkojas, saprotam, kā viņu ietekmējuši kādi pagātnes notikumi, kādas patiesībā ir

lugas varoņu savstarpējās attiecības, kas ne vienmēr ir tādas, kā mums, lasot lugu, varbūt kādreiz šķitis. Pēc tādas sarunas un analīzes mums jau ir milzīgi vērtīga bagāža, ar ko sākt mēģināt. Daudz vairāk zinām par personāžiem, kurus spēlējam. Mums tiek ietaupīts laiks, kuru vairs netērējam, lai spriestu un nonāktu pie secinājumiem, kāpēc personāžs tā rīkojas, bet varam strādāt un veltīt uzmanību lomai izveidei.

Ja mamma nav izrādes konsultante, par savu lomu ar viņu nerunāju un viņas profesionālos padomus nejautāju. Viņa atnāk uz izrādi, pēc tam viņai

Naudai jāglabājas pie tiem, kas prot gudri ar to rīkoties, un mūsu ģimenē tā ir sieva.

Monta un Gints.

ir viedoklis. Ja agrāk es ne vienmēr domāju tāpat kā viņa, tad tagad tas notiek biežāk. Es arvien vairāk piekritu viņas viedoklim, un tas viņai kā skatītājam ar katru gadu kļūst profesionālāks. Mamma apmeklē visus teātrus, līdz ar to viņai ir plašs spektrs un pieredze, spēja diezgan objektīvi spriest par visu, un viņas skatītājas pieredze un zināšanas dod šīs tiesības. Mamma ir absolūts teātra fans, un šobrīd viņai tā pietrūkst.

Neesmu izjutis, ka mani un brāļus viņa būtu audzinājusi kā speciāliste, bet, būdama mīloša mamma un vieda sieviete, vienmēr atrada īstos vārdus. Viņa ir teikusi, ka ar saviem bērniem kā psihoterapeite nestrādā. Kad mēs augām, viņa bija pediatre, psihoterapijas zināšanas apguva vēlāk paralēli savam darbam. Tagad psihoterapijā viņa ir superprofesionāle, pelnīti ievēlta Latvijas Ārstu biedrības vadībā, bet arī bez šīm zināšanām viņai ar tēti visi trīs dēli izdevušies sakarīgi cilvēki.

Es novērtēju savu ģimeni. Apzinos, ka Dievs mani ir ielicis vislabākajā, kādu var vēlēties. Aktierim sava psiholoģiskā veselība jāuztur formā, lai profesionālajā karjerā lomas nesagādātu problēmas, lai tās nesāktu mairsīties paša dzīvē. Manā gadījumā tam palīdz audzināšana ģimenē, pieredze, kādu esmu ieguvis, būdams ļoti aktīvs cilvēks, viss, ko es lasu, skatos, mans dzīves redzējums. Tie pamati, uz kuriem esmu būvējis savu dzīvi. Lai ko es izvēlētos darīt, vecāki mani vienmēr ir atbalstījuši.

Kad mūzikas skolas laikā sāku spēlēt alta saksofonu, vienā brīdī man to vairs negribējās darīt, un tētis sāka mācīties tenorsaksofonu, ar savu piemēru palīdzot man saprast, ka tas, ko iemācies, ir vērtība. Viņš nevis spieda mani turpināt un skaidroja, ka iesāktais ir jāpabeidz, bet kopā ar mani pats apguva kaut ko jaunu. Tagad no instrumentiem man mājās ir ģitāra un ukulele, kas ir jauns izaicinājums. Ukulele mazo izmēru dēļ ir ļoti parocīga, to var paņemt līdzī uz jebkuru pasākumu, braucienā ar draugiem pa Gauju, svinot jubilejas.

Mēs ar sievu runājam, ka mums kādreiz mājās noteikti būs klavieres. Nevis flīģelis, bet mazās, lai atsvaidzinātu zināšanas un uzspēlētu savam

priekam. Bērni varēs spēlēt. Man šķiet, ja mājās ir klavieres un bērnu nespēj spēlēt, vienā brīdī viņam pašam rodas interese un vēlšanās. Bērna personību veido cilvēki un vide ap viņu. Jo mājās būs vairāk iespēju izvēlēties, ko darīt, bērna attīstībai tās nāks tikai par labu. Spēja būt labam ne tikai savā profesijā, bet vairākās jomās, ceļ cilvēka pašapziņu un dara viņa dzīvi interesantāku un krāsaināku.»

ĢIMENES AIZMUGURE

«Mamma teica, ka uz mūzikas skolu esmu aizgājis pats, nevienam to nesakot, bet šo faktu es neatceros. Esmu atnācis mājās un paziņojis, ka iestājos mūzikas skolā. Tie pamati un zināšanas, ko man ielika Madonas mūzikas skolā, dzīvē vienmēr ir noderējuši. Man bija lieliska iespēja mācīties pie Andreja Cepīša, mana pūšamo instrumentu nodaļas pasniedzēja. Es sāku ar blokflautu, pēc tam pārgāju uz klarneti, tad uz alta saksofonu, obligātais instruments bija klavieres. Tā joma, kurā es neko nesapratu, bija teorija. Solfedžo, mūzikas vēsture – tas nebija man. Madonas mūzikas skolas noslēguma papīros pret solfedžo man ir rakstīts NA, kas nozīmē – neatestēts. Atzīstu, ka nebiju pietiekami pacietīgs un apņēmīgs, lai dažas lietas, kas mani neinteresēja, izdarītu līdz galam, bet es labi apguvu praktisko daļu. Man bija vēl daudz citu aizraušanos – sports, dejošana. Dejoju Tautas deju ansambli *Vidzeme*. Tur iepazinos ar savu kursabiedru un kolēģi Daini Grūbi. Mēs mācījāmies katrs citā skolā. Dainis – Madonas 2. vidusskolā, es – Madonas Valsts ģimnāzijā. Darbojāmies arī improvizācijas teātrī Bērnu un jauniešu centrā.

Man ir piederības sajūta Madonai. Es piedzimu Rīgā, bet man bija četri gadi, kad vecāki pēc Medicīnas institūta beigšanas pārcēlās uz Madonu. Abi mani brāļi ir dzimuši Madonā. Viņi ir īsti madonieši, bet arī mani četrpadsmit gadi Madonā ir svarīgi, lai justos tai piederīgs. Tur es izaugu un kļuvi par cilvēku. Tāds, kāds esmu, izveidojos Madonā.

Nesen ar mammu runājām par to, kad cilvēkam ir pirmās atmiņas par sevi. Skatoties agrās bērnības fotogrāfijas, tās nav mūsu atmiņas. Tas ir mirklis, kas nofiksēts. Apzināti cilvēki savu dzīvi sāk atcerēties no piecu gadu

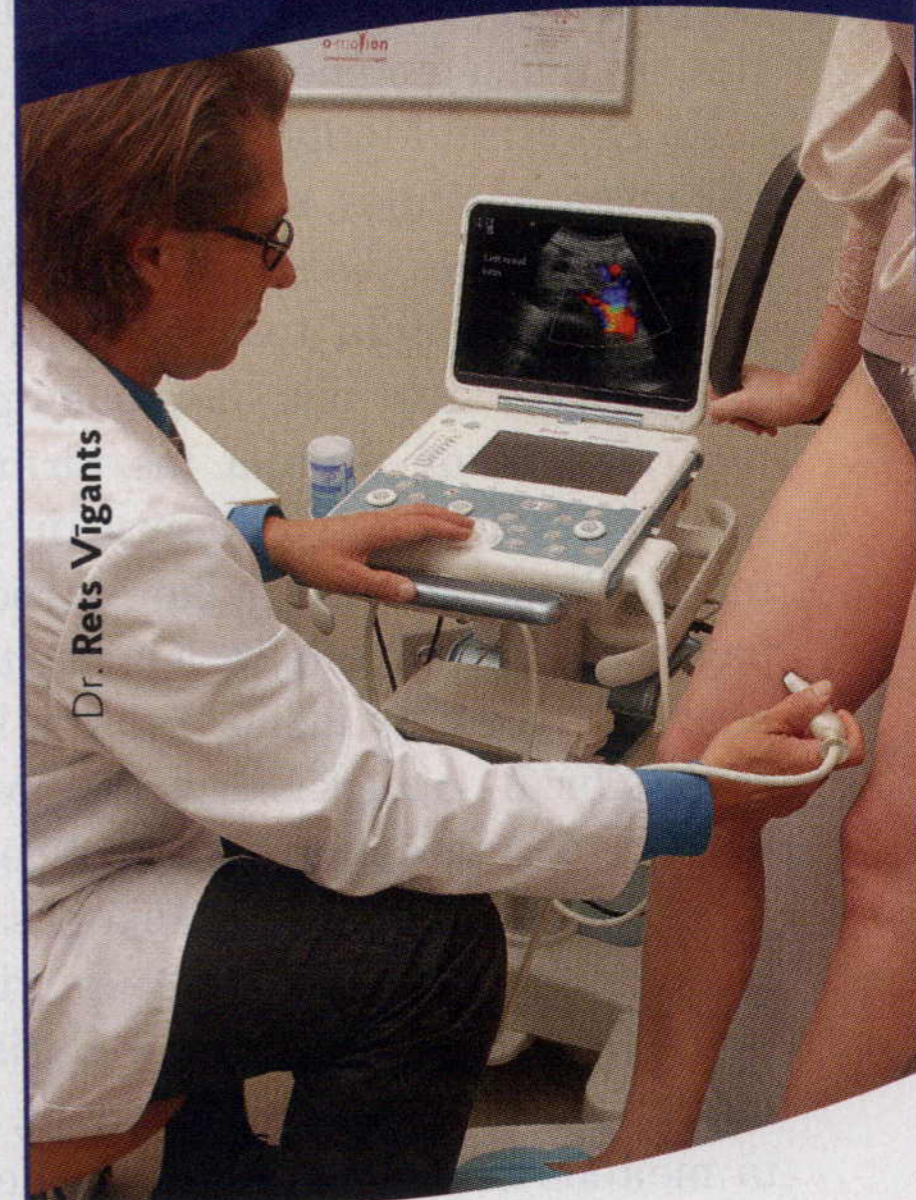
vecuma, ja līdz tam nav noticis kaut kas ļoti traumējošs vai pārsteidzošs. Tas ir zinātnisks fakts. Es nezinu, cik pozitīvs piemērs biju saviem jaunākajiem brāļiem, bet piemērs noteikti biju. Mums bija piesātināta dzīve gan laukos pie vecvecākiem Dagdā un Iecavā, gan ar vecākiem Madonā. Trīs puikas kopā, mums bija, kur izvērsties.

Nedarbi nebija viss, ko mēs darījām, bet tie bija normālas augšanas sastāvdaļa. Jebkurš nedarbs zināmā vecumā ir dzīves izpēte, lai kaut ko atklātu un izdarītu secinājumus, ka tā nevajag darīt, jo ir sāpīgi un rada nepatīkamas sekas. Vecāki tika saukti arī uz skolu, un līdzīgās situācijās es gribētu būt tāds vecāks, kādi bija manējie, jo, lai ko es sastrādāju, vecāki mani aizstāvēja. Mēģināja atrast prizmu, no kuras paskatīties, ka es tā nebiju domājis. Vēl bērnu dārzā, grupiņā ar draugu mētājot golfa bumbiņu, es izsītu milzīga izmēra logu. Mans tētis brauca un pats to stikloja. Vienmēr esmu zinājis, ka mana stiprā aizmugure ir mana ģimene.

Manam vidējam brālim Raivim jau kopš bērna kājas sirdslieta ir sports. Viņš bijis Latvijas čempions kalnu slēpošanā. Šobrīd kā diplomēts treneris strādā ar Latvijas Universitātes futbola klubu *Metta*, kuram ir ļoti labi panākumi. Raivis ieguvis vairākas izglītības. Latvijas Lauksaimniecības universitātē studējis tūrisma nozari, apguvis pārtikas tehnoloģiju, bet sportā viņš ir absolūts erudīts. Es biju uzaicināts uz *360TV* raidījumu, kur bija jāatbild uz jautājumiem par sportu. Vienai atbildei varēja izmantot zvanu draugam, un tam es pieteicu Raivi. Biju brīdinājis, ka viņam zvanīšu, un man tiešām vajadzēja viņa palīdzību. Līdz galam vēl nenorunāju jautājumu, kad Raivis jau pateica atbildi. Viņš uzreiz saprata, par ko ir stāsts.

Tāds pats profesionālis savā jomā ir jaunākais brālis Kārlis. Viņš studēja ekonomiku, bet šobrīd nodarbojas ar digitālo mārketingu, reklāmām, pārziņa tehnoloģijas. Ja vecākiem vai mums ar Raivi vajag palīdzību datora lietās, viens zvans Kārlim, un viss ir skaidrs. Prieks redzēt, ka brāļiem mirdz acis par to, ko viņi dara. Viņi ir savā vietā, pārziņa to, ko dara, un tas viņam sagādā prieku. Mēs esam katrs ar savām interesēm un talantiem, un tas ir ļoti forši, ka ģimenē ir tāda dažādība.»

Vēnu pavasaris maijā!

-15%

Pirmreizēja ārsta konsultācija
un izmeklējums **42,50 EUR**
parasti 50,00 EUR

Skleroterapija **106,25 EUR**
parasti 125,00 EUR

DR. MAURIŅA KLĪNIKA

tāl. **67 37 47 47**

ERGO

if...

bta

BALTA

SATIKT ĪSTO CILVĒKU

«Ekonomika pilnīgi noteikti nebūtu mans lauciņš, bet tā ir manas sievas profesija, līdz ar to mums ģimenē ir balanss. Monta ir studējusi starptautisko ekonomiku un komercdiplo mātijū, strādā norvēģu bankā. Pārziņa arī mūsu ģimenes budžetu, un tas ir absolūti drošās rokās. Zinot sevi, es iztērētu naudu par lietām, kuras nepavisam nevajag, bet sieva pieskata, lai tērējam saprātīgi. Naudai jāglabājas pie tiem, kas prot gudri ar to rīkoti, un mūsu ģimenē tā ir sieva.

Kā es satiku Montu? Vietā, kur to vakar iepazināties, strādāja man pazīstami čomi, es diezgan bieži tur iegriezos, bet Monta to vakar kopā ar draudzenēm tur bija aizgājusi pirmo reizi. Manā atmiņā tas pirmais kadrs, kad ieraudzīju Montu, ir vēl tagad. Bārs, uz kuru gājām, atrodas pagrabstāvā, un, kāpjot lejā pa trepēm, pie bāra ieraudzīju meiteni, kurai tajā brīdī no augšas uzspīdēja gaisma, un man visapkārt viss apstājās... Es redzēju tikai viņu... Pārējā pasaulē tajā mirklī man pazuda. «Es viņu precēšu...» pateicu čaļiem, ar kuriem biju kopā. Patiešām uzreiz zināju, ka tā meitene būs mana sieva. Vēl neko par viņu nezināju, nebiju ar viņu iepazīties, bet man bija sajūta, ka esmu saticis savu īsto cilvēku. Kad es viņu uzrunāju un mēs iepazīties, viņa nepateica savu īsto vārdu. Tā bija piesardzība, jo nekad nezini, kas ar tevi runā. Kad juta, ka es neesmu bīstams, atklāja, ka patiesībā ir Monta. Viņa nezināja, ka esmu aktieris, un tas bija labi. Kamēr studējām, ar kursabiedriem piedzīvojām cilvēku dažādu reakciju, uzzinot, ka būsime aktieri. Par šo profesiju daudziem ir stereotipi un maldīgi secinājumi. Mums studentu apliecībās bija mūsu studiju programmas kods – TA, kas nozīmē – teātra aktieri. Ja kāds jautāja, ko tas nozīmē, teicām, ka mēs studējam teritoriālās attiecības.

Drīz vien Montai pateicu, ka esmu aktieris. Vēlāk man tika izstāstīts, kādu pirmo iespaidu radījis mans vizuālais tēls. Tovakar joka pēc izdomājām, ka iziesim uzvalkos. Bija diezgan vēss, un es uzvilku arī melnu mēteli. Biju ļoti solīdi ģērbies un pieļāju, ka pirmais iespaids par mani varēja būt

labs, bet Montas draudzene, ieraugot mūs ienākam bārā, bija teikusi: «Tie ir kaut kādi kaprači... Ejam prom!» Tādas asociācijas viņai bija radījis mans mēteli, un pirmais iespaids viņām bija, ka no mums jāturas tālāk. Monta to man izstāstīja, kad mēteli jau biju nomainījis pret citu, nezinot šo stāstu.

Arī viņa bijusi saistīta ar skatuvi. Monta ir no Talsiem. Kopš bērnības dejojusi. Man nesen parādīja video, kur viņa dejo ansambli *Zvaigznīte* un ir tas bērns, kurš, ejot nost no skatuves, māj ar roku mammai. Vēlāk Monta dejojusi mūsdienu dejas, bijusi mažorete Talsu pūtēju orķestrim. Mažoretēs ir meitenes, kas skaistos kostīmos iet orķestrim pa priekšu, mētā kociņus un karogus, veidojot sava veida izrādi. Latvijā nav daudz tādu, un tas ir brīnišķīgs skats – kā Rio karnevālā. Studiju laikā Monta bija karsējmeitene Latvijas Universitātes basketbola komandai. Tā arī savā ziņā ir māksla.

Man bija jāpieliek daudz enerģijas, neatlaidības un šarma, lai Montu savaldzinātu. Aplidošanas laiks bija nopietns un diezgan ilgs, kādi divi gadi.

Pēc ticības esmu katolis, dzimis latgalieša un kurzemnieces ģimenē, kristīts katoļticībā. Monta ir luterāne, un laulājoties mēs palikām katrs savā ticībā. Savulaik Madonā spēlēju kristīgajā grupā, kurā ģitārists bija tagad priesteris Māris Ozoliņš. Mēs ar Māri viens otram kādā dzīves brīdī esam bijuši tuvi cilvēki, viens otru zinām. Šobrīd viņš kalpo Aizkraukles draudzē. Kad mēs ar Montu plānojām laulības, braucām uz Aizkraukli lūgt Māra svētību un piekrišanu mūs salaulāt. 2017. gada 22. jūlijā Brīvdabas muzeja Usmas baznīcā notika šī skaistā un man ļoti svarīgā ceremonija.»

VISS PAŠA ZIŅĀ

«Kopš divdesmit pieciem gadiem ik pa pieciem gadiem es svinu jubileju. Ja svin katru gadu, svinīgums nodrīlējas, bet reizi piecos gados izdomāju kaut ko neparastāku. Par trīsdesmit gadu jubileju man ir stāsts. Tā bija 2016. gadā, bet ideja tai radās 2013. gada Muzeju naktī. Mazā kompānijā aizbraucām apskatīt Kārļa Ulmaņa vasaras rezidenci *Dauderi* Sarkandaugavā. Staigāju un domāju – o,

te es varētu svinēt trīsdesmit gadu jubileju! Aizgāju pie muzeja administrācijas dāmām parunāties, vai tas iespējams. Izrādījās, ir! Un īre par telpām arī pārsteidzoši maza, jo valsts iestāde. Teicu, ka gribu rezervēt datumu. Viņas atvēra žurnālu, pateicu, ka man vajag 2016. gada 19. decembri. «Mums nav tik tāla pieraksta!» Bet risinājums tomēr atradās. Viņas pierakstīja šo datumu uz lapiņas un ielika to rezervāciju žurnālā. 2014. gada Muzeju naktī aizbraucu atkal uz *Dauderiem* un pārbaudīju, vai mana lapiņa nav pazudusi. Tā joprojām tur bija. Pateicu: «Paldies! Pasūtījums joprojām ir spēkā.» Pēc gada izdarīju tieši tāpat. Lapiņa vēl aizvien bija žurnālā.

2016. gadā, kad tuvojās dzimšanas diena, zvanīju un teicu, ka beidzot gribu realizēt savu vēlēšanos. Man sacīja, ka pirms mēneša pieņemts lēmums liegt muzejā rīkot saviesīgus pasākumus, bet, tā kā mana rezervācija bija trīs gadus sena, man netiek atteikts. Mana trīsdesmit gadu jubileja bija pēdējais publiskais pasākums *Dauderos*. Tā bija brīnišķīga ballīte! Viss notika filmas *Liels Getsbijs* stilistikā.

Šogad man paliks trīsdesmit pieci, un man ir ideja, kā to svinēt, esmu jau rezervējis mūzikas grupu. Ļoti ceru, ka apstākļi decembrī atļaus draugiem sanākt kopā un nosvinēt.

Mēs teātrī arī tagad strādājam. Top jauni iestudējumi. Kad teātris vērsies vaļā, mums būs vienpadsmit jauni darbi, ko rādīt skatītājiem. Lomas izrādēs *Elpa* un *Monstrs* ir mani šīs sezonas lielie darbi. Lugu *Elpa* es arī tulkoju no angļu valodas. Mani kā ļoti aktīvu cilvēku šis laiks nenomāc. Mēs ar sievu braucām ārpus pilsētas, dodamies pie dabas, un es tik ļoti neizjūtu to kopīgo bēdu, kas visus nospiež. Esmu radis meklēt citu ceļu, ja šobrīd kaut ko nevar darīt. Ej ārā, skrien, sporto, brauc uz mežu, lasi grāmatas, glezno, iemācies kaut ko jaunu! Pilnveido sevi, nevis sēdi un gaidi, kad atsāksies tas, ko dariji līdz šim. Tas nav pareizais ceļš, jo tā nekad vairs nebūs.

Dzīvei nekad nav ne vainas. Jautājums, kā pats to iegriez. Dzīve ir atkarīga no katra paša, un tajā, kas ar mums notiek, nevaram vainot ne likteni, ne Dievu, bet tikai sevi. Kā pats pret sevi izturēsies, tā arī būs.» ■